

Csücsök

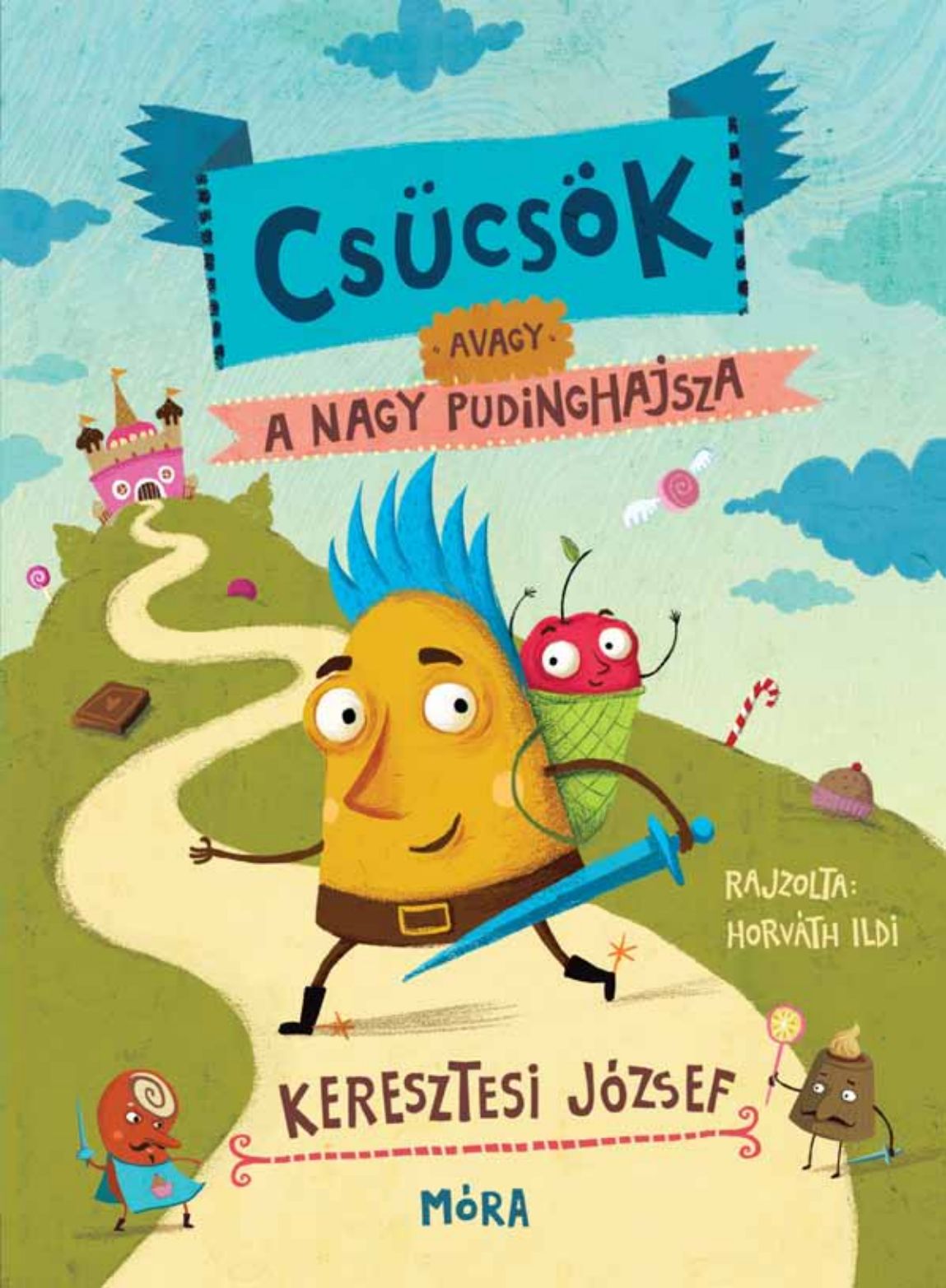
AVAGY

A NAGY PUDINGHAJSZA

RAJZOLTA:
HORVÁTH ILDI

KERESZTESI JÓZSEF

MÓRA

Minden jog fenntartva!

© Keresztesi József, 2018
Illusztráció © Horváth Ildikó, 2018
© Móra Könyvkiadó, 2018

ELSŐ FEJEZET,

amelyben egy elbitangolt díszmadár nyomába
eredünk, és sosem látott tájakra jutunk

1.

Eltűnt a sárga papagájom.
Kiszállt a konyhaablakon.
Azóta sajna nem találom:
Ki tudja, merre jár vajon?
A játszótéren mit kutattam!
Sötétedésig hívogattam,
A sűrű platánlombokat
Fürkészttem, néztem jó sokat
Kinyújtott nyakkal, egyre lesve,
Hogy hátha fölbukkan talán
Egy házi veréb oldalán
A Postaparkban még az este –
De mindhiába: nem lelem
Se itt, se ott – se fenn, se lenn.

2.

Elképzelem, hogy merre járhat:
Lehet, hogy túljutott – na lám –
A kotnyeles, kíváncsi állat
A templomkert nagy kőfalán?
A délutáni szellő hátán
Világot látni megye netántán?
Hisz nézd csak, ott még láthatod
A felhővatta-járatot...
Talán úgy vélte, itt az óra,
Midőn egy jó ebéd után
Kalandra hív a délután:
Nem veszteget a búcsúszóra
Egy percet sem, csak útra kel –
Már húzza is a csíkot el.

3.

Akkor kitarja sárga szárnyát.
Lenn sok-sok színes, nagy halom:
A házak, plázák, hosszú sztrádák,
Akár egy terepasztalon...
Vasúti sínből sűrű hálók,
Raktárak, dokkok, tengerjárók
– És végül ott az óceán.
Ott földre száll a jómadár,
Ott megpihenhet, elmerenghet
A gibraltári szirtfokon
Fogócskát játszó majmokon,
Míg új kalandra kapva kedvet
A tenger fölött siklik át,
Hogy megpillantsa Afrikát.

4.

Bár meglehet, északra vonzza
Az olthatatlan jó kedély,
A tágas hómező, a tundra,
A bundás norvég bőregér,
A fincsi finn kökénnyalóka,
A sarkvidéki svéd galóca –
S ha szikráznak a gleccserek,
A díszmadárszív megremeg!
Ám nem marad magára mégse,
Járván a zordon jégmezőt,
Mert répasörrel várja őt
A Hóemberek büszke népe,
És abból lesz a nagy buli:
Rumos teák, krampampuli!

5.

Vagy annyit mond csak: „Tarts nyugatnak!” –
Mert hívja őt az Újvilág;
Vagy enged egy új gondolatnak,
És megcélozza Indiát:
A dzsungelmélyi, ősi város
Romján hatalmas tigris áll most,
S zöld kígyó alszik rejtekén
A holdfény lepte völgy ölén...
S ha még tovább röpíti vágya,
Ott várja százezer sziget
S a kévellő Déltengerek,
Srí Lanka, Borneó és Jáva –
És nagypapája otthona,
A messzi Ausztrália.

6.

Ám vannak távolibb világok,
Van sok-sok titkos tartomány –
A térképeken nem találod,
Mert elrejtőzik mindahány.
Hírét se hallod az országnak,
Hová a Kóbor Lufik szállnak,
Vagy annak, hol Pöcök vezér
S a Pöcök Népe éldegél;
Nem ismerős a Nyamnya völgye,
Ott Nyámnyilák vad törzse vár
(Megtévesztő név, nemdebár,
Hisz nyámnyilaznak nyakra-főre),
Sem a Boldog Krumplik Hona,
Hol szirmot hajt a burgonya.

7.

És vannak még vadabb vidékek,
Hol Büffök laknak és Broák –
Nem hallhatsz róluk semmi szépet,
Gyorsan haladjunk is tovább,
És hadd mutassak meglepőbbet:
A Pamutgombolyag-mezőket –
Itt él Jaroszlav Durmacsek,
A Nagy Kövér Kandúrmacsek;
Vagy ott a Príma Pókok Földje,
Hol gördeszkán jár Borcsa pók,
Kezében príma légycsapók,
Suhan-robog vele a görde-
szka. (Jó, ez itt egy lüke rím –
Elnézést érte, feleim.)

8.

A lényeg az: a nagyvilágban
Léteznek ám Titkos Helyek,
Amelyekről úgy általában
Sajnos nem tud minden gyerek.
A földrajzórán nem tanítják
Az Elrejtett Országok titkát,
És odavezető utat
A falitérkép nem mutat;
Ha meg Vasvilla Lilla néni
Netán felelni hívna ki,
Hiába mondd el neki,
Pimaszkodásnak fogja nézni,
S felháborodva rád legyint:
„Leülhetsz. Ez karó megint.”

9.

Viszont ha kósza papagájom
Meglélné ezt az útirányt,
Átvágva sok-sok klafa tájon,
És nem csak úgy, toronyiránt,
De szét is nézne, megfigyelne
Minden vidéket őkegyelme,
A sárga csőrét, azt hiszem,
Eltátaná ott rendesen:
Az elbitangolt kis kalandor
Csak bámulná, hogy mit talált,
A színes lenti karnevált,
S ha végül úgy dönt: rendbe', landol,
Az is lehet, hogy ott ragad
A titokzoknis fák alatt.

10.

Mert hidd el, könnyű ott ragadni
A térkép másik oldalán,
S nyomott kedélyed hátrahagyni
Az átkelésnél, kiskomám!
Hiszen ha ajtaját kitarja
A Rejtett Országok világa,
Nem ásítasz és nem nyafogsz –
Ámulni és bámulni fogsz.
Ki vándorútján erre téved,
Unalmas helyre úgyse lel:
Ezernyi titkos-furcsa hely
Csábít ezer kalandra téged.
Mindegyik mozgalmas, muris –
Habár van egy kivétel is...

11.

Van egy hely – ott a néma csendben,
A súlyos függönyök mögött,
A félhomályos trónteremben
A Császármorzsa ücsörög.
Nagy bánat ül a szíve táján,
S kemény tejszínhabkoronáján
A mandula is keserű,
Mert messze röppent a derű,
Akár egy szöcske, messze szökkent
Minden vidámság és kacaj...
Hogy végső soron mi a baj,
S miért e csönd, e néma, döbbsent:
Majd elmeséli ezeket
A Következő Fejezet.

